

Mythologia, Padoue, 1616 - 65 : Deux Satires

Auteur(s) : Feroverde, Filippo (graveur)

Collection Série C - 1615. Filippo Feroverde, Nove Imagini degli dei (Padoue)

[Nove Imagini, Padoue, 1615 - Annot. 07 : Deux Satires](#) a pour reproduction ce document

---

Informations sur la notice

Auteurs de la noticeÉquipe Mythologia

Citer cette page

Feroverde, Filippo (graveur), *Mythologia*Padoue, 1616 - 65 : Deux Satires, 1616

Consulté le 17/09/2025 sur la plate-forme EMAN :

<https://eman-archives.org/Mythologia/items/show/7784>

Présentation du document

Publication*Mythologiae, siue, Explicationis fabularum libri decem*, Patavii, Apud Petrupaulum Tozzium, ex typographeio Laurentij Pasquati, 1616

ExemplaireHathiTrust : Getty Research Institute -

<https://catalog.hathitrust.org/Record/100240830>

Formatin-4

Paginationp. 249

Exposition virtuelle[La "Mythologie" et ses gravures](#)

Notice créée par [Maria Laura Cucciniello](#) Notice créée le 11/09/2023 Dernière modification le 25/11/2024

---

*Bacchus Satyris, vites Bacchoq, tuenti
Arboribus prima hac munera raptā dedit.
Vinea cum triplex produxerit, ecco sacrauit
De primo musto tres simul illa cados.*

Scriptis Pomponius Mela insulas quasdam ultra Atlantem Mauritanie montem fuisse, in quibus per noctem lumina viderentur, cymbalorumque ac tympanorum, & fistularum & tibiarum strepitus audiretur, cum tamen nemo per diem cerneretur: quas insulas Satyri habitare crediti sunt. Sic scriptum fuisse invenimus in ea navigatione Ammonis ducis Carthaginensium, quam fecit ultra columnas Herculis in Libye partibus, quā reversus Carthaginem in templo Saturni deposuit, ut scripsit Arrianus: nam præter cætera auditu admirabilia hæc etiam in illa scribebantur: *ἄχρι ἡλθόμεν εἰς μέγαν κλάρον, ὅθεν αἰσθασαί οἱ ἔρμηνες καθύσθαι ἐσπέρου κέρας. ἐν δὲ τούτῳ νῆσος ἦν ἑτέρα, εἰς ἣν ἀποβάτης ἡ μέγας*

μῆνός δ' ἐν ἀφωραμέν, ὅτι μὴ ὕλην· νυκτὸς δὲ πυράτε πολλὰ χαίμενα, κερσινὴν αὐλῶν ἢ κοσόμεν, κυμβάλωντε καὶ τυμπάνων πάταγον καὶ κρουγὴν μυρίαυ φόβος ὄν ἔλαβεν ἡμᾶς. Donec ad magnam quendam sinum pervenimus, quem interpretæ Vesperii cornu vocari dixerunt: in quo alia erat insula: in quam egressi, nihil per diem, nisi sylvā videbamus. At per noctem ignes permultos accensos, et vocem fistularum audiebamus, cymbalorumque ac tympanorum incredibilem strepitum, quare nos timor invasit. In his enim locis magna Satyroem multitudo habitare credebatur. Huiusmodi montem cum aliquando mortalibus apparuissent, homines rudes & ad timorem propensi, minime considerantes naturam eandem malignam & diabolam esse non posse, quicquid inanimabile vel admirabile apparuisset pro Deo habuerunt: atque cum Satyri per sylvas crederentur vagari, quibus armenta vel greges licent obici, de his

I i nocte-